

ת"פ 64900/03/19 - מדינת ישראל נגד יוסף רשף

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 64900-03-19 מדינת ישראל נ' רשף
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני
לפני כבוד השופט יריב נבון
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
יוסף רשף

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד חמדאן

מטעם הנאשם: בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב בחוף הים, בניגוד לסעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז-1997 (להלן: "**חוק איסור נהיגה בחוף הים**"). על פי הנטען ביום 24.8.2018, בסמוך לשעה 18:00, בחוף רסטל/מגדלא שבימת הכנרת (להלן: "**החוף**"), נהג הנאשם, העמיד והחנה כלי רכב מסוג טרקטור בצבע אדום, מס' רישוי 61-267-68 (להלן: "**הרכב**"), בתוך תחום רצועת חוף הים, במרחק של כ-15 מטרים מקו המים הרגעי, ובתוך תחום 100 המטרים האסורים בנהיגה, בחנייה ובהעמדת רכב. נטען כי לנאשם לא היה היתר למעשיו. עוד נטען כי הודעה בדבר קנס מנהלי הופקה על ידי פקח מטעם המאשימה ונמסרה לנאשם אך זה סירב לשלמו וביקש להישפט.

תשובת הנאשם לאישום:

2. בתשובתו הודה הנאשם כי אכן הרכב היה בזמן ובמקום כנטען, אך טען כי לא ביצע כל עבירה. לדבריו, את הרכב העמיד בהתאם להוראות החוק, במקום המיועד להורדת כלי שיט בלבד לים. לדבריו, לאחר שהוריד גלשן מהרכב התברר לו כי מפתח הרכב אבד ולכן נאלץ לדחוף אותו ולהרחיקו מקו המים. לאחר מכן הלך רגלית למושב מגדל על מנת להביא מפתח חלופי לרכב. לנוכח כפירת הנאשם נשמעו ראיות הצדדים וסיכומיהם בעל פה. יובהר, כי מאחר שהנאשם לא היה מיוצג על ידי עורך דין (בהיעדרה של חובה שכזו) זכויותיו הוסברו לו במהלך ההליך כולו, לרבות המשמעות המשפטית של הנטען בכתב האישום והנטלים הראייתיים המוטלים על כל צד להליך בעבירה מסוג זה, כפי שיפורט להלן.

ראיות הצדדים:

3. בפרשת התביעה העיד מר יצחק גביש המשמש כמפקח לחוק איסור נהיגה בחוף הים. לדבריו, במסגרת תפקידו הוא הגיע במועד האמור לחוף מגדלא/רסטל והבחין ברכב מסוג טרקטור אשר חנה בתחום רצועת החוף ובמרחק של פחות מ-100 מטר מקו המים הרגעי. מר גביש ציין כי המתין במקום כ-10-15 דקות, יחד עם שוטר שהיה עמו. לדבריו, השניים אף ניסו לאתר את בעל הרכב ומשלא הצליחו רשם הודעה בדבר קנס מנהלי בגין איסור נהיגה וחנייה בחוף הים. העד הוסיף כי הרכב חנה במקום אסור וללא שליטת הבעלים, סמוך לחוף רחצה מוכרז, דבר אשר סיכן את הנוכחים במקום. לדבריו, הנתבי להעלאה ולהורדה של כלי שייט נועד לשם כך בלבד ולזמן קצר, וזאת תחת בקרה ושליטה של נהג הרכב. באמצעות עד זה הוגשה אסופת מסמכים אשר סומנה 1/ת (הכוללת: הודעת קנס; בקשה לביטול קנס מנהלי אשר הוגשה על ידי הנאשם; בקשת הנאשם להישפט ותמונות שצולמו בזירת האירוע).

4. בחקירתו הנגדית, לשאלות הנאשם, חזר מר גביש והדגיש כי המתין במקום כ-10-15 דקות עובר למתן הדו"ח והבהיר כי המקום בו חנה הרכב מצוי בתחום רצועת חוף, במרחק של כ-20 מ' מקו המים, מקום המיועד אך ורק להורדת כלי שייט ולא לחניית כלי רכב. הנאשם הפנה את מר גביש לתמונה אותה צילם הנאשם עצמו כמחצית השעה לאחר מתן הדו"ח (הוגשה וסומנה 1/נ) ושאל אותו מדוע האנשים הנראים בתמונה זו, אשר נכחו אף הם בנתיב הורדת כלי השייט ובכך לטענתו סיכנו את עצמם, לא קיבלו אף הם דו"ח. מר גביש השיב כי יש לבחון כל מקרה לגופו וממילא אין בכך כדי לבטל את מעשיו של הנאשם אשר החנה את רכבו במקום ללא כל שליטה או בקרה. לדבריו מעשה זה, כשלעצמו, אינו תקין. לשאלת הנאשם אישר מר גביש כי אכן עסקין בדרך להורדת כלי שייט ולצורך זה בלבד, וכן הדגיש כי אין בכך כדי להתיר העמדה או החניית רכב בתחום רצועת חוף זו. לדבריו, העובדה כי מדובר בדרך המיועדת להורדת כלי שייט אינה פוטרת את בעל הרכב מחובתו להוציא את הרכב מן המקום בתום פעולת ההורדה. לדבריו אלו הסייגים שקבע המחוקק לשם שמירה על ביטחון הציבור.

5. בפרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד. לדבריו, במועד האמור, ולאחר שהוריד כלי שייט מהרכב, חזר לרכבו ואז התברר לו שמפתח הרכב אינו בכיסו. בשל כך הלך ברגל למושב מגדל על מנת להביא מפתח חלופי. כאשר חזר לחוף התברר לו שמפתח הרכב נמצא בתא הכפפות ולצידו הודעת הקנס נשוא הליך זה. בחקירה נגדית, לשאלת התובע מדוע לא ביקש מאנשים שנכחו במקום לשמור על הרכב או לחילופין הניח עליו פתק, השיב כי לא מקובל עליו לבקש טובות מאנשים הנמצאים בחוף הים. לשאלת התובע השיב הנאשם כי לאחר שהגיע לחוף הוריד את בתו ואת הגלשן, עמו היא נכנסה למים. לשאלה מדוע לא צילם את הגלשן השיב שבתו הייתה בים אחרת היה שולח אותה להביא את המפתח. לשאלה מדוע לא ביקש מבתו או ממכר אחר לשמור על הרכב השיב כי לא חשב על כך ונראה לו לגיטימי לדחוף את הרכב לצד הדרך על מנת שלא יפריע לאחרים. התובע עימת את הנאשם עם גרסתו לפיה באורח נס מצא את מפתח הרכב בתא הכפפות. הנאשם השיב כי סבר שהמפתח נפל ואף חיפש אותו בתא הכפפות אך תא זה היה עמוס בכבלים.

תמצית סיכומי הצדדים:

6. ב"כ המאשימה טען כי עסקין בעבירה של אחריות קפידה ולכן אין התביעה נדרשת להוכיח קיומו של יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, ודי בהוכחת היסוד העובדתי. לדבריו, אין מחלוקת על כך שהרכב חנה במקום אסור על פי חוק, ולשיטת המאשימה ללא הצדק או היתר כדן. לדבריו, הנאשם לא הרים את הנטל המוטל עליו ולא הציג כל ראיה בדבר היות הרכב תקול והסתפק באמירה כללית בהקשר זה. ב"כ המאשימה

סבור כי די בעדותו של עד התביעה מר גביש ובראיות אשר הוגשו לבית המשפט על מנת לבסס את הנטען בכתב האישום ולכן עתר להרשיע את הנאשם.

7. בסיכומיו, חזר הנאשם על גרסתו לפיה הרכב חנה בדרך המיועדת להורדת כלי שיט המוגדרת על פי חוקי התעבורה "דרך, לרבות מסילה, רחוב, כיכר, גשר או כל מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור בו". הנאשם הוסיף כי לפי תקנות התעבורה חנייה, עמידה ועצירה לא יחולו על רכב שהיה הכרח לעוצרו או להשאירו על הכביש בשל תקלה. לכן, סבור הנאשם כי יש לבחון את הרציונל האמור ואת ההיגיון העומד מאחוריו ולזכותו מהעבירה המיוחסת לו.

דין והכרעה:

המסגרת העובדתית והנורמטיבית:

8. בכתב האישום נטען, כאמור, כי הנאשם נהג והעמיד רכב ב"חוף רסטל/מגדלא" במרחק של כ-15 מטרים מקו שפל המים ובתוך תחום 100 המטרים האסורים בנהיגה, בחנייה ובהעמדת רכב. סעיף 2 לחוק איסור נהיגה בחוף הים קובע: **"לא ינהג אדם ברכב בחוף הים". "חוף הים"** מוגדר בסעיף 1 לחוק כך:

(1) רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף;

(2) ברצועת קרקע, כאמור בפסקה (1), שבה מצוי מקום רחצה מוכרז, כמשמעותו בחוק הסדרת מקומות רחצה, תשכ"ד-1964 - כל תחום מקום הרחצה המוכרז, אף אם הוא חורג מרוחב של 100 מטרים;

למעט דרכים שהוסדרו על פי חיקוק, ובכלל זה תחום שרשות מקומית פרסמה הודעה כי הוא מיועד להורדת כלי שיט לים, תחומים שהוכרזו כנמל לפי פקודת הנמלים [נוסח חדש], תשל"א-1971, תחום מעגן, בתחום שיועד לו בתכנית להגדרתה בחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, המשמש בפועל למטרה זו, וחניונים".

המונח **"נהיגה"** מוגדר גם הוא בסעיף 1 בחוק - **"לרבות העמדת רכב או חנייתו"**.

9. אין מחלוקת בין הצדדים בנוגע לעצם הנהיגה, עצירת הרכב והחנייתו במקום ובנוגע להגדרת המקום וייעודו. ראיות התביעה מבוססות על עדות הפקח, מר גביש, ועל המסמכים שהוגשו באמצעותו. מנגד עומדת גרסת הנאשם. בהקשר זה אדגיש כי לאחר ששמעתי את עדותו של מר גביש התרשמתי כי זו אמינה, עניינית ומקצועית. אף הנאשם אינו חולק על ממצאיו העובדתיים של מר גביש. לנוכח האמור אני קובע כי עובדות כתב האישום בוססו כדבעי על עדות זו ועל הראיות אשר הוגשו באמצעות העד. מן הראיות עולה באופן חד משמעי כי רכבו של הנאשם חנה במשך זמן ממושך בחוף רסטל/מגדלא שבכנרת במרחק של כ-15 מ' בלבד מקו המים הרגעי.

10. על אף שהנאשם לא חלק על עובדות כתב האישום, הוא העלה מס' טענות הנוגעות לפן המשפטי של מעשיו. לטענתו, האיסור הקבוע בחוק האמור לחניית רכב בחוף אינו חל במקרה דנן בשל החרג המתיר הורדת כלי שיט במקום, כפי שנעשה במקרה זה. בהקשר זה הפנה הנאשם להגדרת "דרך" בפקודת התעבורה. בנוסף טען הנאשם כי הותרת הרכב במקום נעשתה מכורח הנסיבות בשל סברתו כי איבד את מפתח הרכב, ומאחר שנאלץ לעזוב את המקום על מנת להצטייד במפתח חלופי.

11. כאמור לעיל, סעיף 2 לחוק איסור נהיגה קובע כי **"לא ינהג אדם ברכב בחוף הים"**. סעיף 1(1) לחוק מגדיר

את הביטוי "חוף הים" כדלקמן: "רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף" (עסקין בחוף לא מוכרז). במקרה דנן, הנטל המוטל על המאשימה מסתכם בהוכחת עצם חניית הרכב בתוך רצועת חוף שרוחבה לא עולה על 100 מטר מקו המים הרגעי. המאשימה עמדה בנטל האמור, כמפורט לעיל. אף בנוגע לנתון עובדתי נוסף, דהיינו המרחק המדויק מקו המים הרגעי בו חנה הרכב בתוך תחום רצועת חוף זו, אין מחלוקת.

12. הנאשם טען, כאמור, כי האיסור הקבוע בסעיף 2 לחוק אינו חל במקרה דנן. לשיטתו, המקום בו עמד הרכב הינו ממילא דרך המיועדת להורדת כלי שיט ובהתאם לאמור בפקודת התעבורה מעשה זה אינו פסול. יש לדחות טענה זו של הנאשם. המונח "דרך" מוגדר בחוק איסור נהיגה בחוף הים, אשר הינו חוק ספציפי המתייחס לעבירות המבוצעות בחופי הים (להבדיל מכבישים או דרכים המוגדרות בפקודת התעבורה אשר אינן כוללות את חופי הים), אשר נועד להסדיר נורמות התנהגות ספציפיות בהקשר זה לנוכח החומרה הנובעת מעצם הנהיגה בחוף הים והחשש המוגבר לפגיעה במתרחצים או בעוברי אורח מכלי רכב או כלי שיט. פקודת התעבורה אינה חלה, כאמור, על נסיבות מקרה זה, וממילא קיומו של חוק ספציפי, כבמקרה דנן, גובר על תחולתו של חוק כללי.

13. באשר לטענתו השנייה של הנאשם לפיה נאלץ להותיר את הרכב בחוף הים, אף אותה החלטתי לדחות. סעיף 34 יא' לחוק העונשין קובע בהקשר זה סייג לאחריות פלילית:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו."

בסעיף 34 טז' נאמר: **"הוראות סעיפים 34, יא' ו-34 יב' לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה."** סעיף 34 כב(ב) לחוק העונשין קובע: **"התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג."**

14. בהקשר זה ראוי להדגיש כי סעיף 7(ב) לחוק איסור נהיגה בחוף הים מגדיר עבירה של נהיגה ברכב בחוף הים כעבירה של "אחריות קפידה". בפסיקה נקבע שעבירה של אחריות קפידה היא עבירה שבעניינה אין התביעה נדרשת להוכיח יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, אלא די בהוכחת התקיימות היסוד העובדתי (רע"פ 26/97 לקס נ' מדינת ישראל פ"ד נב(2) 679, 693 (1998) (להלן: **פס"ד לקס**); רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי (10.9.13) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן (להלן: **פס"ד שבתאי**); ע"פ 4946/07 מקלדה נ' מדינת ישראל (19.2.09) פסקאות 22 - 24 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל). ודוק, הגם שהתביעה אינה נדרשת להוכיח יסוד נפשי על מנת לבסס את אחריותו הפלילית של הנאשם, אין מדובר במשטר של אחריות מוחלטת, אלא בקביעת חזקה המעבירה את הנטל על כתפי הנאשם להוכיח שלא מתקיים היסוד הנפשי (פסק דין **שבתאי**, פסקה 21; רע"פ 4936/12 האני נ' מדינת ישראל (27.6.12) פסקה 12 להחלטתו של כב' השופט שהם; רע"פ 362/13 ג'מיל נ' מדינת ישראל (27.8.13) פסקאות 14-15 להחלטתו של כב' השופט מלצר).

15. באופן כללי, העבירות שהמחוקק רואה לנכון להגדיר כבעלות "אחריות קפידה", באות להסדיר דפוסי התנהגות הדרושים לשמירת שלום הציבור, בתחומי החיים השונים, שבמסגרתם נדרש הפרט לרמת זהירות

מסוימת לקידום האינטרס הכללי:

"האחריות הקפידה הונהגה על-ידי המחוקק בעבירות מיוחדות שנועדו להסדיר תחומים מסוימים בחיי החברה. המדובר בתחומים המחייבים הסדרים כלכליים וחברתיים אחדים ובני-אכיפה, שיש בהם כדי לקבוע סטנדרט התנהגות מותאם לצורכי החברה בת זמננו. כדי להבטיח אכיפה פשוטה ויעילה של אותם כללי התנהגות וכדי להעמיק את האכיפה באותם תחומים, נקבעו עבירות שדרכי הוכחתן פשוטות, ומטעם זה פטר המחוקק את התביעה מהוכחת היסוד הנפשי של העבירה..."
(פס"ד לקס עמ' 693).

16. מאפיינים נוספים לעבירות אחריות הקפידה הם, אופן הוכחת העבירה - בעבירות אלה התביעה יוצאת ידי חובתה בהוכחת היסוד העובדתי ואז הנטל להוכיח קיומה של הגנה עובר אל הנאשם; העונש הקבוע לצד העבירה הוא עונש קל יחסית; ובהגדרת העבירה לא מוזכר היסוד הנפשי (ראה **יסודות בדיני עונשין א' ש"ז** פלר עמודים 804-809). היות שעסקינן בעבירה של אחריות קפידה, הנטל על פי סעיף 22 לחוק העונשין רובץ על כתפי הנאשם להוכיח כי עשה כל שניתן כדי להימנע מביצוע העבירה. בהקשר זה נפסק:

"בבואנו לסווג עבירות כעבירות אחריות קפידה, עלינו להביא בחשבון כי בדרך-כלל מדובר בעבירות התנהגות, אשר ככל העבירות הן כוללות הן יסוד עובדתי והן יסוד נפשי, אלא שבמובחן מהעבירות הרגילות, בעבירות של אחריות קפידה אין התביעה חייבת בהוכחת היסוד הנפשי; בהתקיים היסוד העובדתי קמה חזקת המחוקק כי נתקיים גם היסוד הנפשי. הנאשם יכול להסיר מעליו את האחריות הפלילית אם יסתור את היסוד הנפשי המיוחס לו על-פי החוק, היינו - אם יראה כי פעל ללא מחשבה פלילית או ללא רשלנות, ובנוסף לכך, וזו דרישה מוגברת המיוחדת לאחריות הקפידה, יראה כי נקט את כל האמצעים למניעת העבירה...." (פס"ד לקס עמ' 694)

17. מהוראות חוק העונשין עולה שאם הנאשם הציג ראיות שיש בהן כדי להקים ספק סביר באשר לקיומו של סייג לאחריות פלילית שעניינו "צורך", נטל השכנוע עובר למאשימה להוכיח שלא התקיימו התנאים הקבועים ליישומו של הסייג. במקרה דנן, הנאשם לא הציג ראיות שיש בהן כדי להקים ספק סביר כך שתנאי הסייג לא מתקיימים. לא התרשמתי שהותרת הרכב על ידי הנאשם בחוף הים הייתה דרושה באופן מיידי להצלת רכושו מסכנה מוחשית כלשהי, וודאי שלא מפגיעה חמורה. הסיכון הכרוך בהותרת רכב בחוף בקרבת מתרחצים ובסמוך לקו המים, כבמקרה דנן, הינו מוחשי יותר מן הצורך של הנאשם להותיר את רכבו בחוף על מנת להצטייד במפתח חלופי. בהקשר זה אבהיר כי הנאשם הסתפק באמירה כללית לפיה הוא איבד את מפתחות הרכב ולא טרח לבסס טענה זו. לכול הפחות יכול היה הנאשם לזמן את בתו אשר לטענתו נכחה עמו בחוף הים ביום האירוע על מנת לבסס את גרסתו, או שמא להפריכה. הימנעותו של נאשם מלהביא ראיה אשר היה באפשרותו להביאה ואשר היה בה, לכאורה, כדי לתמוך בגרסתו, ללא הסבר סביר להימנעות זו, יוצרת הנחה לפיה אילו הובאה הראיה האמורה היה בה כדי לתמוך דווקא בעמדת התביעה ולא בעמדתו של הנאשם (ע"פ 2333/07 **שלמה תענך נ' מד"י**; ניתן ביום 12.7.2010).

18. זאת ועוד, הנאשם לא הסביר מדוע לא פנה לרשות המוסמכת על מנת לעדכנה על כך שנאלץ להשאיר את הרכב בחוף, ואף לא טרח לבצע פעולה פשוטה של השארת פתק על הרכב. הנאשם אף יכול היה להמתין במקום ולהיעזר בביתו הן לדחיפת הרכב הרחק מקו המים והן לשם השגחה עד שיחזור. על אף שדרכי פעולה אלו נראו

לנאשם כמיותרות או כמגוחכות, כפי שהתרשמתי מדבריו במהלך עדותו, הרי שהן דרכי פעולה לגיטימיות בהן יכול היה הנאשם לנקוט על מנת להסיר מעל עצמו אחריות. הנאשם העיד על עצמו כמי שפוקד את חופי הים באורח קבע, טען כי הוראות החוק מוכרות לו והוא אף סבור שיש לחזק את ידי רשויות האכיפה בהקשר זה. דא עקא, על אף מודעות הנאשם (אשר כאמור אינה נחוצה לביסוס העבירה גופה), ועל אף שעמדו בפניו דרכי פעולה חלופיות הוא בחר לפעול כפי שפעל, ובהקשר לעבירה אין די בכך.

19. אדגיש, כי הנאשם אף לא ביסס את התנאי היסודי והעיקרי לגרסתו, דהיינו - התנאי לפיו הוא הסייע והעמיד את הרכב בחוף על מנת להוריד כלי שיט, הסייג היחיד המתיר נסיעה ועצירה בחוף הים (פעולה מותרת אף בהתאם לשילוט במקום - ראו תמונות המצורפות לת/1). הנאשם נמנע, כאמור, מלזמן לעדות בבית המשפט את בתו אשר לטענתו הייתה עמו באותו יום וירדה מהרכב לחוף עם גלשן (על אף שבמהלך הדיון הבהרתי לו כי זכותו לעשות כן). היה על הנאשם לעשות כן על מנת לבסס הן טענה זו והן את טענתו לפיה אובדן מפתח הרכב (אשר לטענתו נמצא לאחר מכן בתא הכפפות) אילץ אותו לעזוב את הרכב במקום. בהיעדר בסיס איתן לטענה לפיה עצם הגעתו לחוף נועדה לשם הורדת כלי שיט, אין מנוס מן הקביעה לפיה הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו להראות כי פעל כראוי, עשה את כל הנדרש, וכי לא עמדה בפניו דרך חלופית.

סוף דבר:

20. לנוכח האמור, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה ולכן אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

עיקרי הכרעת הדין הוקראו לנאשם ולב"כ המאשימה ועותק נמסר לצדדים.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תש"פ, 13/11/2019 במעמד הנוכחים.

יריב נבון, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה ברכב בחוף הים.

באשר לעבירה ונסיבותיה, הדברים מפורטים בהכרעת הדין ולא יכולה להיות מחלוקת באשר לערכים המוגנים והסיכון הכרוך בנהיגת רכב בחוף הים, לרבות החנייתו במקום ללא פיקוח.

עמוד 6

באשר למקרה זה, הנאשם טען טענות אשר אותן דחיתי במסגרת הכרעת הדין, אך על אף האמור, לא התרשמתי כי מדובר באירוע שנסיבותיו מן החמורות, כך שיש הצדקה לקנס הגבוה אותו ביקש התובע.

באשר למתחם הענישה, אני קובע כי הינו קנס כספי הנע בין 500 ₪, סכום הקנס המקורי, ועד ל-3,000 ₪. לכך יש לצרף התחייבות צופה פני עתיד.

הנאשם, כאמור, בחר שלא להודות וניהל את ההליך, שזו זכותו, אך הדבר לא יכול להיזקק לזכותו לעניין העונש. עברו הפלילי של הנאשם התיישן, ולכן לא יילקח בחשבון. על אף האמור, עברו התעבורתי מכביד יחסית, וכולל 46 הרשעות.

אין הצדקה לקנס הגבוה אותו ביקש התובע, אך מאידך לא ניתן להסתפק בקנס המקורי, כאשר הנאשם בוחר לנהל ומורשע בדין.

לנוכח האמור, החלטתי לגזור על הנאשם קנס והתחייבות ברף הבינוני.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה ואת טיעוני הנאשם, ובהתחשב בנסיבות, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו;

הקנס ישולם ב - 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון מיום 15.12.19 וכל 15 לחודש שלאחריו. התשלום ישולם לקופת איגוד ערים כנרת.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיף בו הורשע משך שנתיים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 2,000 ₪. אם לא יחתום תוך 7 ימים ייאסר למשך 7 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תש"פ, 13/11/2019 במעמד הנוכחים.

יריב נבון, שופט

הוקלד על ידי מגי חייט